

CASSANDRA CLARE

DISPOZITIVE INFERNALE

CARTEA A TREIA

Prințesa necantică

Traducere din limba engleză și note de
OFELIA AL-GAREEB și SHAUKI AL-GAREEB

GRUPUL EDITORIAL CORINT

UN TĂRĂBOI INFERNAL

*Cine nuntă luni o face
Sănătate își atrage,
Marți, avea-va bogătie,
Miercuri, tot ce-i bun, se știe,
Joi, discordie, vrăjmășie,
Vineri, pierderi peste o mie,
Sâmbătă, necazuri pe vecie.*
— Poezie populară

— DECEMBRIE E LUNA PERFECTĂ PENTRU MĂRITIȘ, SPUSE CROTOREASA, printre boldurile pe care le ținea cu dibăcie între buze, după ani și ani de practică. Știți cum se spune: „Când zăpada iute vine, mărită-te și te va ține.” Prinse un ultim bold în rochie și făcu un pas înapoi. Gata, spuse ea. Ce părere aveți? E făcută chiar după unul dintre modelele lui Worth¹.

Tessa se studie în oglinda de pe peretele camerei sale. Rochia era cusută dintr-o mătase aurie, aşa cum presupunea obiceiul vânătorilor de umbre, care considerau că albul era culoare de doliu și refuzau să îl poarte la nuntă, în pofida faptului că însăși regina Victoria lansase acea modă. Corsajul strâmt era tivit cu dantelă belgiană, care, de asemenea, se regăsea și pe mânci.

¹ Charles Frederick Worth (1825–1895), designer britanic, considerat părintele haute couture.

— E minunată! exclamă Charlotte, apoi își uni palmele și se aplecă înainte; ochii ei căprui străluceau de încântare. Tessa, culoarea asta te prinde atât de bine!

Tessa se întorcea dintr-o parte în alta în fața oglinziei. Auriul îi aducea în obrajii acea culoare de care avea mare nevoie. Corsetul în formă de clepsidră îi modela și îi arcuia silueta, iar îngerul mecanic din jurul gâtului o liniștea cu ticăitul lui constant. Sub el atârna pandantivul cu jad pe care i-l dăruise Jem. Își lungise lanțul, astfel încât să le poată purta pe amândouă în același timp, neputând să se despartă de vreunul.

— Nu crezi, totuși, că dantela e un ornament ușor exagerat?

— Deloc!

Charlotte se lăsa pe spate și, fără să-și dea seama, puse o mână protectoare pe pântece. Ea fusese dintotdeauna prea subțire — slabă, ca să spunem adevărul — pentru a avea nevoie de un corset, iar acum, când urma să aibă un copil, începuse să poarte rochii simple și largi, în care arăta ca o păsăruică.

— Tessa, e pentru nunta ta. Dacă există o ocazie când poți purta ornamente în exces, asta e. Imaginează-ți doar!

Tessa își petrecuse multe nopți făcând exact același lucru. Încă nu era sigură de locul în care ea și Jem aveau să se căsătorească, ținând cont că cei din Consiliu încă mai discutau situația lor. Dar când își imagina nunta, era mereu într-o biserică, mergând spre altar, poate la brațul lui Henry, fără să arunce priviri în stânga și în dreapta, ci doar înainte, la aleșul inimii ei, aşa cum trebuia să facă o mireasă. Jem avea să poarte un echipament — nu cel în care se lupta, ci unul ca o uniformă militară, făcut la comandă pentru această ocazie: negru, cu manșete aurii și rune aurii în relief pe guler și rever.

Avea să pară foarte Tânăr. De fapt, *amândoi* erau foarte tineri. Tessa știa că era neobișnuit să te căsătorești la șaptesprezece și la opt-sprezece ani, însă se aflau într-o cursă contracronometru.

De vină era ceasul vieții lui Jem, care părea dormic să se opreasă.

Își duse o mână la gât și simți vibratia familiară a îngerului mecanic, iar aripile lui îi zgâriară palma. Croitorăsa se uită la ea nerăbdătoare. Era mundană, nu nefilimă, însă avea darul Vederii, la fel ca toți ceilalți care îi slujeau pe vânătorii de umbre.

— Domnisoară, vreți să vă scot dantela?

Înainte ca Tessa să poată răspunde, la ușă se auzi un ciocanit, urmat de o voce cunoscută.

— Sunt eu, Jem. Tessa, ești acolo?

Charlotte se îndreptă de spate.

— Oh! Nu se poate să te vadă îmbrăcată în rochie de mireasă!

Tessa o privi perplexă.

— De ce, Dumnezeule, nu poate să mă vadă?

— E un obicei de-al vânătorilor de umbre — aduce ghinion! exclamă Charlotte, ridicându-se în picioare. Repede! Ascunde-te după șifonier!

— După șifonier? Dar...

Tessa icni când Charlotte o apucă de talie și o împinse în spatele șifonierului, aşa cum ar fi procedat un polițist cu un infractor care opunea rezistență. Eliberată, Tessa își scutură rochia și se strâmbă la Charlotte, apoi amândouă pândiră pe după șifonier, în timp ce croitoreasa, după ce le aruncă o privire uluită, deschise ușa.

În cadrul ușii se ivi părul argintiu al lui Jem. Arăta puțin în neorânduală, cu haina strâmbă. Încurcat, se uită nedumerit prin cameră înainte ca privirea să-i cadă asupra lui Charlotte și Tessie, pe jumătate ascunse de șifonier.

— Slavă Domnului! exclamă el. Habar n-aveam unde ați dispărut. Gabriel Lightwood e jos și face un tăărboi infernal.

— Will, scrie-le! îl imploră Cecily Herondale. Te rog! Măcar o scri-soare.

Will își dădu pe spate părul negru, îmbibat de sudoare, și îi aruncă o căutătură urâtă surorii lui.

— Ține-ți picioarele în poziția corectă, se mărgini el să-i spună. Îi arătă cu vârful pumnalului: Aici și aici.

Cecily oftă și își mută picioarele. Știuse că nu stătea în poziția corectă; o făcuse intenționat, pentru a-l săcâi pe Will. Era ușor să-și enerveze fratele. Măcar atâta își amintea despre el de când avea doisprezece ani. Chiar și să-l provoace să facă ceva, cum ar fi să se cătere pe acoperișul ascuțit și abrupt al conacului lor, avea ca rezultat același lucru: o flacără

albastră de furie în ochii săi, maxilarul încleștat și, uneori, în final, Will cu un braț sau un picior fracturat.

Desigur, acest frate, aproape adultul Will, nu era fratele pe care și-l amintea din copilărie. Devenise mai exploziv și mai retras. Moștenise toată frumusețea mamei lor și întreaga încăpățânare a tatălui — și, se temea ea, predilecția acestuia pentru vicii, cu toate că ghicise asta numai din schimbul de șoapte ale ocupanților Institutului.

— Ridică-ți pumnalul! îi ceru Will.

Vocea lui era la fel de rece și de profesională ca cea a guvernantei ei.

Cecily îl ridică. Îi trebuise ceva timp să se obișnuiască cu senzația pe care i-o dădea echipamentul pe piele: tunica largă și pantalonii, centura de pe talie. Acum se mișca îmbrăcată în echipament la fel cum se mișcase întotdeauna în cea mai comodă cămașă de noapte.

— Nu înțeleg de ce nu iei în considerare să le scrii o scrisoare. O singură scrisoare.

— Nu înțeleg de ce nu iei în considerare să te duci acasă, îi zise Will. Dacă ai fi de acord să te întorci în Yorkshire de bunăvoie, ai putea înceta să-ți mai faci griji pentru părintii noștri și eu aş putea aranja să...

Cecily îl întrerupse, căci auzise discursul de o mie de ori.

— Ce-ai zice de un rămășag?

Cecily era, în egală măsură, încântată și ușor dezamăgită să vadă scânteia din ochii lui Will, exact la fel cum scânteiau și ochii tatălui lor atunci când se sugera o prinsoare între domni. Bărbații erau atât de previzibili.

— Ce fel de rămășag?

Will făcu un pas în față. Si el era îmbrăcat în echipament; Cecily îi vedea Pecețile de pe încheieturile mâinilor, runa *mnemosyne* de pe gât. Îi trebuise ceva timp pentru a vedea Pecețile altfel decât un lucru care desfigurează, însă acum era obișnuită cu ele — după cum se obișnuise cu echipamentul, cu marile săli din Institut care reverberau și cu locatarii ciudați de aici.

Ea arăta spre peretele din fața lor. O țintă veche fusese pictată pe peretele negru: cercul din centrul țintei într-un cerc mai mare.

— Dacă nimeresc în centru de trei ori, trebuie să le scrii o scrisoare tăiei și mamei și să le spui ce faci. Trebuie să le spui de blestem și de ce ai plecat.

Respect pentru băiemii și cărțile lor
Chipul lui Will se închise asemenea unei uși, în felul în care se întâmpla mereu atunci când ea îi solicita acest lucru.

— Cecy, n-ai să nimerești de trei ori fără să ratezi.

— Ei bine, atunci n-ar trebui să te îngrijoreze rămășagul, William.

Ea folosi dinadins numele lui întreg. Știa că, venind de la ea, îl deranja, deși atunci când cel mai bun prieten al său — ba nu, *parabatai*-ul său; ea aflase încă de când venise la Institut că acestea erau lucruri diferite —, Jem, o făcea, Will părea să o ia drept un termen de afecțiune. Posibil fiindcă el încă mai avea amintiri cu ea bebeluș, ținându-se după el pe piciorușele rotofeie, strigându-l *Will, Will*, într-o galeză șoptită. Ea nu-l strigase niciodată „William”, de fiecare dată numai „Will” sau pe numele lui galez, *Gwilym*.

El miji ochii, ochii lui de un albastru întunecat, de aceeași culoare ca ai ei. Când mama lor spusese cu afecțiune că, atunci când va fi mare, Will avea să fie un frângere-inimi, Cecily o privise cu suspiciune. Pe atunci Will era numai brațe și picioare, slabă nog și dezordonat și mereu murdar. Îl vedea acum, cu toate că îl văzuse atunci când intrase prima dată în sufrageria Institutului și el se ridicase uluit, iar ea gândise: *Asta nu se poate să fie Will*.

El își întorsese ochii spre ea, ochii mamei lor, iar ea văzuse mânia din ei. Nu fusese cătuși de puțin încântat să o vadă. Și unde în amintirile ei existase un băiat slabă nog cu o clacie de păr negru ca a unui țigan și cu frunze în veșmintă, acum, în locul său, era acest bărbat înalt și înspăimântător. Cu-vîntele pe care voise să le rostească i se dizolvaseră pe limbă și îi răspunsese cu aceeași monedă, o căutătură urâtă pentru o căutătură urâtă. Și aşa fusese de atunci, Will suportându-i cu greu prezența, de parcă ea ar fi fost o pie-trică în pantoful lui, o pacoste constantă, dar minoră.

Cecily trase adânc aer în piept, își ridică bărbia și se pregăti să arunce primul cuțit. Will nu știa, nu avea să știe niciodată despre orele petrecute de ea în această încăperă, învățând să echilibreze greutatea cuțitului în mâna, descoperind că o bună aruncare a cuțitului începea din spatele trupului. Ea ținu ambele mâini în jos și își duse apoi brațul drept la spate, în dreptul capului, înainte de a-l aduce, împreună cu greutatea trupului, în față. Vârful cuțitului era pe direcția țintei. Îl eliberă și își trase brusc brațul, inspirând cu un icnet.

Cuțitul pătrunse fix în centrul țintei.

— Una, spuse Cecily, zâmbindu-i cu superioritate lui Will.

El o privi cu chipul împietrit, smulse cuțitul din perete și i-l înmână din nou.

Cecily îl aruncă. În cea de-a doua aruncare, la fel ca în prima, cuțitul zbură direct spre țintă și se înfipse acolo, vibrând asemenea unui deget batjocoritor.

— Două, spuse Cecily pe un ton sumbru.

Will își încleștează maxilarul în timp ce trase cuțitul și i-l aduse. Ea îl luă cu un zâmbet. Încrederea îi curgea prin vene asemenea unui sânge nou. Știa că putea să facă asta. Întotdeauna fusese capabilă să se cătere la fel de sus ca și Will, să alerge la fel de repede, să-și țină la fel de mult respirația...

Azvârli cuțitul. Acesta nimeri ținta, iar ea sări în sus, bătând din palme, uitând de maniere, pe moment, în încântarea dată de victorie. Părul i se desprinse din agrafe și îi acoperi fața; și-l dădu pe spate și îi zâmbi lui Will.

— O să scrii scrisoarea! Ai fost de acord cu rămășagul!

Spre surprinderea ei, și el îi zâmbi.

— Oh, o voi scrie, îi spuse. O voi scrie și apoi o voi arunca în foc. La izbucrențirea ei de indignare, el ridică o mână.

— Am spus că o voi scrie. N-am spus niciodată că o voi *trimite*. Cecily icni.

— Cum îndrăznești să mă păcălești în halul ăsta?

— Ți-am spus că nu ești croită din stofă de vânător de umbre, alt-minteri n-ai putea fi atât de ușor păcălită. Nu intenționez să scriu nicio scrisoare, Cecy. Este împotriva Legii, și cu asta basta.

— Ca și cum *tie* ți-ar păsa de Lege!

Cecily bătu din picior și imediat fu mai iritată ca oricând; le detesta pe fetele care băteau din picior.

Will mijii ochii.

— Iar *tie* nu-ți place să fii vânător de umbre. Ce spui de asta? Voi scrie o scrisoare și ți-o voi da, dacă îmi promiți că o livrezi personal acasă — și nu te mai întorci.

Cecily tresări. Avea multe amintiri despre confruntări tipate cu Will, despre păpușile din porțelan pe care le avusese și pe care el le spărsese

aruncându-le pe geamul din pod, însă acolo, în amintirile ei, era și bunătate — fratele care îi pansase un genunchi tăiat sau care îi legase la loc panglicile din păr atunci când acestea sedezlegau. Bunătatea aceea lipsea din persoana care stătea acum în fața ei. Mama plânsese în primii doi ani după ce Will plecase; spusese, ținând-o pe Cecily la pieptul ei, că vânătorii de umbre aveau „să înlăture toată iubirea din el”. Un neam rece, îi spusese ea lui Cecily, un neam care îi interzise să se căsătorească cu soțul ei. Ce putea el să vrea de la ei, Will al ei, micuțul ei?

— Nu mă voi duce, zise Cecily, pironindu-și fratele cu privirea. Și dacă tu insiști că trebuie, eu voi... voi...

Ușa podului se deschise și în cadrul ei apăru Jem.

— Ah, făcu el, vă amenințați reciproc, înțeleg. Asta s-a petrecut toată după-amiaza sau de-abia atînceput?

— El a început, spuse Cecily, arătând spre Will cu o mișcare a bărbiei, cu toate că știa că n-avea rost.

Jem, *parabatai*-ul lui Will, o trata cu blândețea dulce și distanță rezervată surorilor mai mici ale unui prieten, însă avea să-i țină întotdeauna partea lui Will. Blând, dar cu fermitate, îl punea pe Will mai presus de orice altceva pe lume.

Ei bine, aproape orice. Când Cevily venise prima dată la Institut, cel mai tare fusese impresionată de Jem — avea o frumusețe nepământeană, neobișnuită, cu părul și ochii lui argintii și cu trăsăturile acelea delicate. Arăta ca un prinț din cărțile de povesti, și poate că ea s-ar fi gândit să se atașeze de el, dacă n-ar fi fost cum nu se putea mai limpede că el era cu totul îndrăgostit de Tessa Gray. O urmărea cu privirea oriunde se ducea, iar vocea i se schimba atunci când îi vorbea. Cecily o auzise cândva pe mama ei spunând amuzată că unul dintre băieții din vecini se uita la o fată de parcă ea ar fi fost „unica stea de pe cer” și acela era felul în care se uita Jem la Tessa.

Cecily nu era ofensată: Tessa era plăcută și amabilă cu ea, chiar dacă puțin timidă, și mereu cu nasul într-o carte, la fel ca Will. Dacă acela era genul de fată pe care îl voia Jem, ea nu s-ar fi potrivit niciodată cu el — și cu cât rămânea mai mult la Institut, cu atât mai bine își dădea seama cât de ciudată ar fi devenit relația ei cu Will. El era extrem de protector

Respect pentru oameni și cărți

cu Jem și ar fi supravegheat-o în mod constant, ca nu cumva să-l supere sau să-l rânească în vreun fel. Nu — ei îi era mult mai bine dacă nu se implica.

— Tocmai mă gândeam să o facem pachet pe Cecily și s-o dăm hrană rațelor din Hyde Park, zise Will, dându-și părul ud de pe față și făcându-i lui Jem favoarea de a-i oferi un zâmbet rar. Mi-ar prinde bine ajutorul tău.

— Din păcate, va trebui să-ți amâni puțin planurile de suroricid. Gabriel Lightwood e jos și am două vorbe pentru tine. Două dintre vorbele tale preferate, cel puțin atunci când le pui laolaltă.

— Nătâng sadea? întrebă Will. Neobrăzat mizerabil?

Jem rânji.

— *Variola demonului*, preciză el.

Sophie echilibră tava de argint într-o mâna cu ușurință dată de exercițiul îndelungat, în timp ce cu mâna cealaltă bătu la ușa lui Gideon Lightwood.

Auzi sunetul unui mers târșăit, grăbit, și ușa se deschise în lături. Gideon stătea în fața ei, în pantaloni, bretele și o cămașă albă, cu mâncările sufletește până la coate. Era ud pe mâini, ca și cum și-ar fi trecut degetele prin părul care era și el ud. Inima ei făcu un mic salt în piept înainte de a se liniști. Se forță să se încrunte la el.

— Domnule Lightwood, îi spuse, v-am adus brioșele pentru care ați sunat, iar Bridget v-a pregătit și o farfurie cu sandvișuri.

Gideon se dădu înapoi un pas pentru a-i permite să intre în cameră. Era la fel ca celelalte camere din Institut: mobilier întunecat și greu, un pat imens cu baldachin, un șemineu mare și ferestre înalte, care, în acest caz, dădeau spre curtea de dedesubt. Sophie simțea privirea lui ațintită asupra ei în timp ce traversa camera pentru a pune tava pe masa din fața focului. Se îndrepta de spate și se întoarse spre el, cu mâinile împreunate pe șorț.

— Sophie..., începu el.

— Domnule Lightwood, îl întrerupse ea. Mai doriți ceva?

El o privi pe jumătate revoltat, pe jumătate trist.

— Mi-aș dori să-mi spui Gideon.

— V-am mai zis, nu vă pot spune pe numele de botez.

— Sunt vânător de umbre, nu am un nume de botez. Sophie, te rog.

Făcu un pas spre ea și continuă: Înainte să mă mut la Institut, am crescut că eram pe cale să devenim prieteni. Si totuși, din ziua în care am sosit, ai fost foarte rece cu mine.

Involuntar, Sophie își duse mâinile la față. Își aminti de conașul Teddy, fiul fostului ei angajator, și de modul îngrozitor în care o înghesuia prin cotloanele întunecate și o lipea de perete, de mâinile care se strecurau pe sub corsetul ei, de felul în care îi spunea la ureche că era mai bine să fie mai prietenoasă cu el. Gândul o umplea de grecă, chiar și acum.

— Sophie.

În colțul ochilor plini de îngrijorare apărură cute.

— Ce este? Dacă ți-am greșit cu ceva, dacă te-am desconsiderat, te rog să-mi spui ce pot să fac pentru a îndrepta...

— Nu mi-ați greșit cu nimic și nici nu m-ați desconsiderat. Sunteți un gentilom, iar eu sunt o servitoare; orice altceva ar fi o purtare ne-cuvioasă. Vă rog, nu mă faceți să mă simt nelalocul meu, domnule Lightwood.

Gideon, care ridicase pe jumătate mâna, o lăsa să cadă pe lângă corp. Arăta atât de copleșit de durere, încât lui Sophie i se înmuie inima. *Eu am totul de pierdut, iar el n-are nimic de pierdut*, își reaminti ea. Era ceea ce-și spusesese în sinea ei, Tânărul în noapte, culcată în patul ei îngust, cu amintirea unei perechi de ochi de culoarea furtunii bântuindu-i gândurile.

— Am crescut că suntem prieteni, zise el.

— Nu pot fi prietena dumneavoastră.

El făcu un pas înainte.

— Și dacă te-aș ruga să...

— Gideon! Era Henry, în fața ușii deschise, cu răsuflarea tăiată, îmbrăcat cu una din îngrozitoarele lui jiletei în dungi verzi și portocalii. Fratele tău e aici. Jos...

Gideon făcu ochii mari.

— Gabriel e aici?

— Da. Strigă ceva despre tatăl vostru, însă jură că n-o să ne spună nimic dacă nu ești și tu de față. Vino!

Gideon șovăi, privind când la Henry, când la Sophie, care încerca să pară invizibilă.

— Eu...

— Acum, Gideon. Henry arareori vorbea tăios, iar când o făcea, efectul era neașteptat. E plin de sânge, adăugă el.

Gideon păli și întinse mâna după sabia care atârna într-un cuier de lângă ușă.

— Imediat!

Gabriel Lightwood se sprijinea de peretele de lângă ușă de intrare în Institut, fără haină, cu cămașa și pantalonii îmbibați în stacojiu. Afară, prin ușă deschisă, Tessa văzu trăsura familiei Lightwood trasă la baza scărilor, cu blazonul cu flăcări pe portieră. Probabil că Gabriel o mânase singur.

— Gabriel, zise Charlotte liniștitor, de parcă încerca să calmeze un cal sălbatic. Gabriel, spune-ne ce s-a întâmplat, te rog!

Gabriel — înalt și zvelt, cu părul lui șaten năclăit de sânge — își frecă fața, cu ochii tulburi. Și mâinile îi erau pline de sânge.

— Unde e fratele meu? Trebuie să vorbesc cu fratele meu!

— Vine acum. L-am trimis pe Henry să-l aducă, iar pe Cyril să pregătească trăsura Institutului. Gabriel, ești rănit? Ai nevoie de iratze?

Charlotte avea o voce foarte maternă, ca și cum băiatul nu ar fi sfidat-o niciodată cu privirea din spatele jilțului lui Benedict Lightwood, de parcă nu ar fi conspirat niciodată cu tatăl lui ca să-i ia Institutul.

— Ai mult sânge pe tine, zise Tessa, pornind spre el. Gabriel, nu e numai al tău, nu?

Gabriel o privi. Era pentru prima dată, gândi Tessa, că îl vedea atât de răvășit. În ochii lui nu era decât teamă uluită, teamă și... confuzie.

— Nu... E al lor...

— Al lor? Al cui?

Era Gideon, coborând în grabă trepte, cu sabia în mâna dreaptă. Cu el veneau și Henry, și Jem, iar în spatele lor, Will și Cecily. Jem se opri pe trepte, tresăringă, iar Tessa își dădu seama că o zărise în rochia de mireasă. El făcu ochii mari, însă ceilalți se precipitau deja, aşa că fu dus în jos, pe trepte, ca o frunză purtată de vânt.

— Tata e rănit? continuă Gideon, oprindu-se în fața fratelui său. Tu ești rănit?

Ridică o mâna și îi prinse bărbia fratelui în căușul palmei, întorcându-l cu fața către el. Deși Gabriel era mai înalt, se vedea clar în privirea lui că era mai mic ca vârstă — ușurare că fratele lui era acolo și un licăr de resentiment față de tonul lui categoric.

— Tata..., începu Gabriel. Tata e un vierme.

Will râse scurt. Era îmbrăcat în echipament, de parcă tocmai ieșise din sala de antrenament, iar părul îi atârnă în bucle umede pe tâmpile. Nu se uita la Tessa, însă ea se obișnuise cu asta. Will rareori se uita la ea, doar atunci când era nevoie să-o facă.

— E bine să vedem c-ai îmbrățișat felul nostru de-a vedea lucrurile, dar e o modalitate foarte neobișnuită de a o anunță, remarcă el.

Înainte de a se întoarce spre fratele său, Gideon îi aruncă lui Will o privire urâtă.

— Ce vrei să spui, Gabriel? Ce-a făcut tata?

Gabriel scutură din cap.

— E un vierme, repetă el, cu glas egal.

— Știi. A acoperit de ocăru numele Lightwood și ne-a mințit pe amândoi. Ne-a făcut mama de râs și a distrus-o. Însă noi nu trebuie să fim ca el.

Gabriel se trase din strânsoarea fratelui său, cu dinții scânteindu-i din pricina încruntării furioase.

— Tu nu m-asculți! exclamă el. E un vierme. *Un vierme.* O dihanie ca un afurisit de șarpe uriaș. De când Mortmain a încetat să-i mai trimite leacul, starea i s-a tot înrăutățit. S-a schimbat. Rănilor alea de pe brațe au început să se extindă. Pe mâini, pe gât, pe față lui...

Ochii verzi ai lui Gabriel îi căutau pe ai lui Will.

— A fost variola, nu-i aşa? Tu știi totul despre ea, nu-i aşa? Nu ești un soi de specialist?

— Ei bine, nu e nevoie să te porți de parcă eu aş fi inventat-o, îi răspunse Will. Numai fiindcă eu am crezut că e adevărată. Există relatări despre asta — vechi povești în bibliotecă...

— Variola demonului? întrebă Cecily cu o expresie nedumerită. Will, despre ce vorbește el?